

De pracht van Catalonië: Riu la Noquera Palaresa

Wanneer je aan iemand vraagt waaraan hij/zij denkt als je Spanje zegt, dan krijg je waarschijnlijk iets te horen in de lijn van, zon, zee, strand, luieren en feesten. Dit hoeft niet altijd zo te zijn. In Spanje is veel meer te doen dan de "Toerist" uit te hangen. De bergketen (De Pyreneeën) op de grens tussen Frankrijk en Spanje leent zicht uitermate tot allerlei buitensportactiviteiten. Dat ontdekten ook Tom en ik toen we erdoorheen reden wanneer we de Sint gingen uitnodigen voor ons jaarlijkse Mosselseest. En aangezien we toch onze boten op ons dak hadden gegoooid, maakten we meteen gebruik van situatie.

We hadden een kajakcursus gepland. Aangezien het aanbod van dit soort cursussen in België nihil blijkt te zijn, waren we genoodzaakt uit te wijken naar onze noorderburen. Die een uitgebreid gamma aan organisaties en locaties aanboden. Uiteindelijk viel onze keuze op Europagaai (papegaai). Die ons 5 dagen zou begeleiden op de Riu la Noquera de la Palaresa in het Spaanse Catalonië. Onze cursus was gepland van 18 t.e.m. 22 juni. Dus stond onze auto op de 15de om 22u00 's avonds volledig gepakt klaar om te vertrekken. Omdat Bob de

volgende dag een halve finale moest varen in de omgeving van Parijs zouden we daar onze eerste pitstop maken om hem de Finale in de roepen. Wim zou ons tot in Parijs vervoegen. We slaagden er dan ook in om ergens onder de boten, tussen de koelbox en de tent een plaatsje voor hem te vinden. Op tijd opgestaan en vertrokken arriveerden we 20 minuutjes voor Bob's start aan de watersportbaan. Onze aanwezigheid ter plekke heeft zijn vruchten afgeworpen wat Bob behaalde een mooie tweede plaats en daarmee dus zijn ticket voor de finale. Alles goed en wel maar wij hadden nog een 900 km voor de voeten dus namen snel afscheid, Dropten Wim bij Els en Erwin (die een dag eerder arriveerden) en crosten richting Toulouse en dan vlak langs Lourdes door, de Pyreneeën in. Hoe mooier het landschap werd, des te moeizamer vlotte de kilometers. De laatste 100 km bestond uit een bergpas van meer dan 2000 m. Het weer was er matig (niet al te best dus). Maar tijdens onze afdaling klaarde het langzaam op en die avond nog zaten we zalig voor ons tentje een potje te koken en naar de sterren te kijken. Op zondag sliepen we zalig lang uit, voor zover dat kan, met een Spaanse zon op je tentje. We lieten ons door Krist (een van onze begeleiders voor de rest van de week) vertellen dat er in een naburig dal spektakel te zien zou zijn. Die dag namelijk, hadden daar de Kajak Extreme games plaats. Wij dus op pad, over opgebroken weggetjes, langs verlaten dorpjes, ... op naar... een doodlopend dal leidend naar een natuurpark. Shit, een uur rally gereden naar nergens. Terug dus. Omdat we geen zin hadden zo verder te zoeken, besloten we stroomafwaarts van de riu Noquera te rijden naar Sort. Het buitensportcentrum van de regio, en wat meer is, er waren volop de trainingen en de voorbereidingen bezig voor de World Cup freestyle kajak games. Hier gaat het erom om zo veel mogelijk spectaculaire moves uit te voeren in een wals, met als topper een Salto voorover. Verschillende landen waren vertegenwoordigd. Vooral Canada en de US uitten zich als echte prof freestyle kajak naties. Om een idee te hebben van wat we te zien kregen verwijs ik graag naar onze de maand November in onze NWC-kalender 2002. Genoeg genoten van alles wat er te zien was en vol kriebels voor de rest van de week, keerden we terug naar ons basiskamp. 'S avonds maakten we kennis met onze beide begeleiders: Krist (student) en Erik (vrolijke flierefluiter) en onze medecursisten: Hans (Mr. Grand Canyon), Henne en Ruud (Vader: de filosofische kinesist en Zoon: patybooper van 16). Een gevarieerd stelletje. Dat belooft... We spraken af dat we om de beurt voor de groep zouden koken. Krist was zo vrij geweest voor die avond een Catalaanse maaltijd te voorzien. We begonnen met 'pan Catalan': geroosterd brood overgoten met olijfolie, tomaat véél knoflook en wat zout. Heerlijk, behalve als je zo iemand daarna in je tent krijgt... We bespreken wat er ons de komende week staat te wachten en kruipen tijdig bed in.

Maandag 18/6

Vandaag op tijd uit de veren. We ontbijten en maken onze lunchpakketjes klaar en We vertrekken die dag in het naburige dorp Lavorsi. We zetten onze auto's wat verderop en duiken het water in. Even wat opwarmen en we beginnen de afdaling. Veel kilometers zullen we vandaag niet afleggen, wat vandaag wordt de basisblok 'keerwatervaren' tot vervelens toe herhaald. Iets waarvoor we Krist en Erik later nog dankbaar zullen zijn. De rivier bleef breed en zachtvaardig tijdens de voormiddag (+/- eerste 2 km) maar dan duikt plots een passage « the Big Dipper » op. Eindelijk wat actie. We stappen uit om de passage te scouten, kiezen een geschikte route en dan Yiehaa. Iedereen komt goed door het geweld en we stappen met z'n allen uit om te lunchen. Heerlijk in het Spaanse zonnetje luieren langs de rivier. Een uurtje later zijn we volledig herladen om het volgende stuk aan te vatten. Hier leerden we de kunst

van het Chandellen of ondersnijden. Niet dat Tom en mezelf dit goed lukten maar dat lag aan de boot. Hoewel het tot het einde van de week duurde eer dat ik Erik daarvan overtuigd kreeg. Na het varen passeerden we nog in Sort om een terrasje mee te pikken en nog wat naar de trainende kampioenen te kijken. Hier maakten we kennis met de Rio-tuk bus (of zou het Riot UK, naar het gelijknamige bootmerk, zijn?). 's Avonds bereidde Hans een heerlijke Indonesische rijstschotel klaar (de lat werd alsmaar hoger gelegd)

Dinsdag 19/6

Vandaag staat er een eerste spektakelstuk op het programma. Onze capaciteiten waren ingeschat en goedgevonden om de confrontatie met 'El Pipo' aan te gaan. El Pipo is het stuk van de rivier, vertrekkend van waar er een enorm debiet water gelost wordt vanuit het hoger gelegen stuwmeer, tot aan de camping. Na alles klaar te hebben gemaakt voor vertrek stijgt de adrenaline ten top. Erik en Krist gaan voorop en vragen ons een 5 tal minuutjes te wacht zodat zijn op het einde van de pijp konden gaan klaarstaan met hun werplijnen, dat beloofde. Na het invaren was het even wennen aan de sterke stroming en de "hoge" golven maar dan was het een en al fun... Iedereen kwam ongedeerd uit de 'pijp' en aldus konden we zonder zorgen verder gaan. Tegen de lunchtijd zochten we een goed plekje uit om onze broodjes te nuttigen. Door omstandigheden (Ik die zo nodig een berg wilde beklimmen) waren we wat laat naar het water teruggekeerd. De pijp was al dichtgedraaid en de waterspiegel zakte zienderogen. Minder spektakel dus maar toch nog voldoende om ons kostelijk te amuseren. Zo oefenden we het fenomeen Rock splashing (je boot loodrecht tegen een rotswand plaatsen) en verfijnden sommigen onder ons de techniek van het chandellen. Vandaag stonden Tom en ik opgeschreven als Kok. Als echte Belgen toverden de Europagaai-tent om tot Frituur Vettige Swa en op grootmoeders wijze werd er die avond friet-biefstuk geserveerd met een Nederlands sausje alla Erik. Hmmm.

Woensdag 20/6

Naarmate de week vordert stijgt de moeilijkheidsgraad. Voor we vertrekken krijgen we wat theorie. We hebben het over spulletjes die onmisbaar zijn, zoals een mes, wat verband en pleisters, een reserve paddel, eventueel een telefoon, ... maar natuurlijk ook een werplijn. Nu aangezien je niets bent met een werplijn als je hem niet kan gebruiken gaan we reddertje spelen. Om de beurt duikt iemand het water in en krijgt de rest de kans om hem te redden. Bij de eersten gaat het redelijk maar wanneer Tom het water induikt worden er wel 5 lijnen naar hem toegegooid, maar geen enkele die Tom kan redden. Oefening baart kunst. Gelukkig werd er die dag ook nog gevaren. Twee mooie passages vandaag: de Perri de la Sol en de Rambo Passage. Als afsluiter varen we door de 'couget de collegats' Een kloof met kaarsrechte rotswanden. Prachtig maar niet ongevaarlijk. Hier leerden we wat onderstroming en Sifon betekent. Het kan soms voorkomen dat rotsen die in het midden van een rivier liggen een doorgang voor water hebben onder de rots door. Een soort sifon waardoor het gevaar bestaat dat je er onderdoor gezogen wordt of erger nog, eronder vast komt te zitten. Die avond gingen we op de slalombaai in Sort nog wat bootjes testen en werd er traditiegetrouw, door sommigen onder ons, gezwommen. Vanavond eten we in het restaurantje van de camping. De vrouw des huizes was naar de stad. Helaas, Geen Paella voor ons, maar daarom was de maaltijd niet minder lekker.

Donderdag 21/6

Vandaag starten we aan de hangbrug van 'Geni de la Sol'. We bevaren de zogenoemde Steengroeve, de Rapides van Baro en de Pastiche met het wit van de Pastiche. Bij de Rapides van Baro oefenden we het structuurvaren. Hierbij neemt iemand de leiding. Vaart naar een nabijgelegen keerwater, geeft een teken naar zijn volger en gaat dan verder tot het volgende keerwater, terwijl hij zijn plaats afstaat aan zijn volger. En zo wordt het rijtje vervolgd door de volgende vaarders. Een goede techniek om zowel de rivier als de groep te controleren en veilig doorheen een passage te komen. De pastiche is zowat de moeilijkste passage van deze prachtige rivier. Dus ook hier is scouten de boodschap. We discutenen even over de te varen route. We zoeken enkele keerwaters om de rivier te overzien, nemen enkele herkenningpunten goed op en dan... gaan met die banaan. Iedereen haalt de vooropgestelde route en komt goed door de passage heen. Ruud echter maakt een kleine beoordelingsfout en vliegt half slidend langs een rotsblok af maar komt, na een rol te maken toch nog op zijn pootjes terecht. Alweer een fantastisch dag. Deze avond worden we getrakteerd op home made spaghetti van Henne. En met een goed gevulde maag drinken we ons de nacht in.

Vrijdag 22/06

De laatste dag van onze cursus. Vandaag staat het Koninginnenstuk op het programma. Instapplaats is opnieuw in Lavorsi, door de Big Dipper heen en verder stroomafwaarts. De rivier is breed en wordt steeds aantrekkelijker. Verschillende passages volgen elkaar snel op en de golven rijken soms tot zo'n 2 meter. Maar al bij al is het gewoon prachtig varen. Een passage wordt iets of wat voorzichtig genomen want halverwege kom je lang 'Dikke Bertha'. Een wals die menig vaarder even bij de ballen heeft genomen. Ze lost wel maar je moet soms wat geduld hebben. (Zo gaat dat met vrouwen). Op een na keizen we allemaal voor de Chicken Run (Voor de Watjes). Niets voor mij dus. Ik was vastbesloten Bertha te temmen. Als laatst kom ik naar beneden en voor ik het weet lig ik lang mijn kompanen in het keerwater. Zonder het te weten ben ook ik chicken geweest. Omdat het de laatste avond was, hadden we een tafeltje gereserveerd in een plaatselijk restaurantje.

Waar een lokale, goed geschapen schoonheid ons van de nodige drank en spijzen voorzag. (Misschien is dit toch wel iets voor een toeristen weekend?) Die avond gingen we nog naar Sort om wat van het Freestyle feest op te pikken. Al bij wonder werd er, zelfs om 11 uur 's avonds nog gevaren in het goed verlichte 'gat van Sort'.

Voor ons zat WW week er zowat op maar niet voordat we dit laatste avondje rond maakten. We trokken ons terug op een terrasje, waar naarmate de avond vorderde (en ook het luchtige gevoel in ons hoofd) de verhalen straffer, de rivier wilder en onze kompanen grotere helden werden.

-----ooooooooooooOOOOOoooooooooooo-----